

LISA KLEYPAS

AUTORKA
BESTSELLEROVÉ SÉRIE
ČEKANKY

*Jezero
snů*

LISA
KLEYPAS

*Jezero
snũ*

2014

Copyright © 2012 by Lisa Kleypas
Translation © 2014 by Jana Vlčková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DREAM LAKE,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba typem písma Minion Pro a Goudy Oldstyle: Rajka Marišinská
a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-002-2

Věnováno Tonii Bozeové

*za to, že mě inspiruje svou silou,
optimismem a porozuměním.*

*Dodává mi odvalu vyzkoušet věci,
které pro mě vždycky byly nepředstavitelné a nevěřila jsem,
že je někdy dokážu udělat.*

S láskou L. K.

Jedna

Opustit dům se pokusil několikrát, ale zkrátka to nešlo. Kdykoliv se přiblížil ke dveřím anebo se opřel o okno, rozplynul se jako mlha. Obával se, že jednou přijde den, kdy se mu nepodaří znovu zhmotnit. Je v pasti. Napadlo ho, jestli to není trest za některý z hříchů minulosti, na který si nepamatuje. A pokud ano..., jak dlouho potrvá?

Viktoriánský dům na konci Duhové ulice shlíží na okrouhlé pobřeží pod sebou. Zvenčí ho nahlodal agresivní mořský vzduch, zevnitř zástup lhostejných nájemníků. Původní podlahy z tvrdého dřeva zakryly koberce, místnosti byly přepaženy stěnami z překližky. Dřevěné lišty zmizely pod několika vrstvami laciného nátěru.

Z oken mohl sledovat mořské ptáky – pisíky, vodouše, kulíky a kolihy –, jak se brodí v naplaveninách přinesených přílivem a pátrají po potravě. V noci zíral na hvězdy a měsíc zastřený mraky. Občas na obzoru zahlédl tančit polární zář.

Lisa Kleypas

Nebyl si jistý, jak dlouho v domě vězí. Bez tlukotu srdce, který by odměřoval čas, se stal zajatcem věčnosti. Jednoho dne se zde zkrátka octl. Beze jména. Bez fyzické podoby. Netušil, co je zač. Nevěděl, kdy zemřel a proč. Ale několik matných vzpomínek si přece jenom vybavoval. Určitou část života zřejmě strávil na ostrově San Juan. Mohl být lodníkem nebo rybářem. Když se podíval na False Bay, uměl si představit moře rozprostírající se za ním.

Dále si vybavoval spoustu písní, všechny sloky a verše, dokonce i přede hry. Když už nemohl vydržet všudypřítomné ticho, sám si zpíval a bloumal prázdnými pokoji.

Toužil po kontaktu s jakýmkoliv živým tvorem. Jenže si ho nevnímal ani hmyz běžající po podlaze. Kéž by něco věděl! Pamatoval si na lidi, které kdysi znal. Ale tyto vzpomínky pro něho budou tabu až do onoho tajemného dne, kdy se konečně odhalí jeho osud.

Jednoho rána se dočkal návštěvy.

Vzrušeně sledoval přijíždějící auto, které svými pneumatikami drtilo plevel prorůstající šterkem. Zastavilo a vystoupili z něj dva lidé – mladý muž s tmavými vlasy a postarší žena v džínách, sandálech a růžovém saku.

„...nemohla jsem uvěřit, že mi to odkázali,“ drmolila. „Bratranec tuhle ruinu koupil v sedmdesátých letech s tím, že ji opraví a výhodně prodá. Nikdy se do toho nepustil. Hodnotu má jenom přílehlý pozemek. Barabiznu bude nejlepší strhnout.“

Jezero snů

„Znáte aspoň přibližnou cenu?“ ptal se muž.

„Té parcely?“

„Ne, kolik by stála rekonstrukce domu.“

„Ježíši, ne! Má poškozenou konstrukci. Musel by se celý postavit znovu.“

Muž fascinovaně zíral na vilu. „Rád bych se podíval dovnitř.“

Žena se zamračila a nakrčila čelo. „Ale Same... To je riskantní.“

„Dám si pozor.“

„Nechci vás mít na svědomí. Mohl byste se propadnout podlahou anebo na vás spadne trám. A to nemluvím o všelijaké havěti...“

„Nic se mi nestane,“ chlácholil ji. „Dejte mi pět minut. Jenom se tam rychle porozhlédnu.“

„Fakt bych vás neměla pouštět dovnitř.“

Sam jí věnoval neodolatelný úsměv. „Ale pustíte mě tam, protože zkrátka nemůžete jinak.“

Snažila se tvářit vážně, ale nedokázala potlačit úsměv.

Taky jsem býval takový, pomyslel si užasle duch. Z hlubin se vynořila prchavá vzpomínka na flirtování a dlouhé večery trávené na přední verandě. Uměl okouzlit ženy, mladé i staré, dokázal je rozesmát. Líbal děvčata se sladkým dechem vonícím po čaji, laskal jejich šíje a ramena poprášená voňavým pudrem.

Urostlý mladý muž zamířil na verandu, a když dveře odmítly povolit, opřel se do nich ramenem. Sotva vstoupil

Lisa Kleypas

do haly, zpozorněl, jako by se bál, že na něho něco skočí. S každým krokem vířil víc prachu. Drobná zrnka se vznesla do vzduchu, zašimrala ho v nose a přinutila kýchnout.

Typický lidský projev. Duch úplně zapomněl, že něco takového existuje.

Sam bloudil pohledem po zchátralých stěnách. Navzdory šeru bylo vidět, že má jasně modré oči lemované vráskami smíchu. Nedalo se o něm říct, že je hezký, ale rozhodně sympaták. Tmavé opálení prozrazovalo, že se často pohybuje venku. Stačilo se na něho jen podívat a duch si málem vzpomněl, jak chutná dotek slunečních paprsků.

Žena se přikradla k vchodovým dveřím a nakoukla do chodby. Vlasy ozářené sluncem se proměnily ve svatozář. Přidržela se futer. „Uvnitř je taková tma... Fakt si nemyslím...“

„Budu potřebovat víc než pět minut,“ hlásil Sam. Vytáhl malou baterku a rozsvítil ji. „Co kdybyste si zajela na kávu a vrátila se... tak... no... za půl hodiny?“

„A nechala vás tu samotného?“

„Nic tu nezničím.“

Žena se ušklíbla. „O *dům* se nebojím, Same.“

„Mám u sebe mobil,“ prohlásil a poplácal zadní kapsu u kalhot. „Kdyby nastal problém, zavolám.“ Vrásky smíchu se prohloubily. „Můžete mě přijet zachránit.“

Dramaticky si povzdechla. „Co si myslíte, že v téhle barabizně najdete?“

Jezero snů

Mladý muž se zaujatě rozhlížel kolem sebe. „Možná domov.“

„Tohle místo kdysi domov byl,“ poznamenala žena, „ale nedokážu si přestavit, že by to tak mohlo být znovu.“

Duchovi se ulevilo, když odešla.

Sam se nechal vést světlem baterky a pozorně zkoumal vnitřek domu. Přecházel z jedné místnosti do druhé a duch za ním. Krbové římsy a polámaný starý nábytek pokrývala vrstva prachu.

Všiml si potřhaného koberce přitlučeného hřebíky. Sklonil se, oderval ho o kousek víc a posvítíl si na podlahu pod ním. „Mahagon?“ zamumlal, když zkoumal tmavý lepkavý povrch. „Dub?“

Černý ořech, pomyslel si duch, který mu nakukoval přes rameno. Další objev. Vyzná se v podlahách. Ví, jak je brousit a mořit.

Přesunuli se do kuchyně s výklenkem pro masivní železný sporák a několika rozbitými kachlíky na stěnách. Sam si posvítíl na vysoký trámový strop a nakřivo visící skříňky. Uviděl opuštěné ptačí hnízdo a staré stříkance trusu pod ním. Zavrtěl hlavou. „Musel jsem se zbláznit,“ zašeptal.

Vyšel z kuchyně a zamířil ke schodišti. Nakrátko se zastavil, aby palcem ozkoušel zábradlí. Pod nánosem špíny se objevilo poškrábané dřevo. Dával si pozor, kam šlape, protože některé schody byly prohnílé. Vystoupal do patra.

Lisa Kleypas

Občas se ušklíbl a vydechl, jako by k němu zavanul nepříjemný puch. „Ta ženská má pravdu,“ konstatoval smutně. „Tohle místo je vážně na buldozer.“

Duchovi tím způsobil starosti. Co by se s ním stalo, kdyby někdo vilu srovnal se zemí? Třeba by nadobro zmizel. Přece tu neuvízl proto, aby ho někdo jen tak zlikvidoval? Opatrně kolem Sama kroužil a pozorně ho sledoval. Rád by s ním navázal hovor, ale bál se, aby odtud mladý muž neutekl s řevem.

Vtom Sam prošel skrze něj a zastavil se u okna shlížejícího na příjezdovou cestu. Na skle se usadil letitý prach a tlumil denní světlo. Sam si povzdechl. „Čekáš už dlouho, že?“ zeptal se tiše.

Duch sebou polekaně trhl, ale hned si uvědomil, že Sam rozmlouvá s domem. „Vsadím se, že před takovými sto lety z tebe každému přecházel zrak. Byla by ostuda nedat ti šanci. Ale bude se do tebe muset hodně investovat. Jak to tak vypadá, přišel bych o všechny úspory na založení vinice. Sakra... Já ti nevím...“

Sam přecházel z jedné místnosti do druhé a neviditelný společník se mu coural v patách. Cítil, že náklonnost toho člověka ke zchátralému domu pomalu narůstá. Že si přeje vrátit mu původní lesk a noblesu. „Jenže do toho se pustí jenom idealista nebo cvok,“ přemítal nahlas Sam a duch s ním musel souhlasit.

Venku zatroubilo auto a Sam pospíchal před dům. Duch chtěl jít s ním, ale zadržela ho neviditelná síla jako

Jezero snů

vždycky, když se pokusil o únik. Rozbitým oknem sledoval, jak Sam otevřel dvířka spolujezdce.

Naposled se podíval na zchátralou stavbu, jejíž ubohost zmírňovaly jen trsy ostřice a keře kolem. A modré vody zálivu třpytící se v dáli.

Sam krátce kývl bradou, jako by se právě rozhodl.

A duch udělal další objev – je schopen věřit, že existuje nějaká naděje.

.....

Dřív než Sam projevil o nemovitost vážný zájem, přivedl si s sebou přibližně stejně starého muže, tedy něco kolem třicítky, aby se na dům podíval. Možná trochu mladšího. Měl chladný pohled cynika, který se k jeho věku vůbec nehodil. Jmenoval se Alex.

Vypadali jako bratři. Oba byli tmavovlasí, měli široké rty a vysokou postavu. Ale zatímco Samovy oči barvou připomínaly tropické moře, ty Alexovy ledovec. Alex působil lhostejně a jeho tvář neměla žádný výraz, až na hluboké vrásky kolem úst. Na rozdíl od Sama dostal do vínku dokonalý obličej s pravidelnými rysy a bylo na něm vidět, že o sebe kdysi pečoval a dával si záležet na oblečení i bezvadném účesu.

Ruce zhrublé prací se k němu ani trochu nehodily. Duch už takové ruce kdysi viděl. Že by svoje? Podíval se do míst, kde by měl mít tělo, ale nic tam nebylo. Kéž by

Lisa Kleypas

měl nějaký tvar, nějakou formu. A hlas. Co tu dělá, když se může jenom dívat, nesmí mluvit a nemůže nic ovlivnit? Jaký má smysl, že tu je?

Během několika minut si duch všiml, že se Alex dokonale vyzná ve stavebnictví. Obcházel dům, komentoval praskliny ve stěnách a trámech a neušly mu ani prohnilé sloupy na verandě. Uvnitř neomylně zamířil k místům, která by mu duch sám ukázal, aby ho upozornil na žalostný stav celé vily. Podlahy byly křivé, dveře se nedaly dovřít, plíseň se objevovala tam, kde prosakovala voda z potrubí.

„Podle stavebního znalce se dům dá opravit,“ poznamenal Sam.

„Kdo ti to řekl?“ Alex se sklonil, aby si prohlédl polo-rozpadlý krb a drolící se komín.

„Ben Rawley.“ Když Sam uviděl, jak se bratr tváří, začal se ošívát. „Vím, že je už starý...“

„Ten dědek je vykopávka.“

„...ale v oboru se vyzná. Prohlédl vilu úplně zadarmo, bylo to od něho fajn.“

„Já bych na jeho slovo nesázel. Tohle je práce pro zkušeného inženýra.“ Alex pečlivě vyslovil každou slabiku, přesto zněl jeho hlas nepříjemně a monotónně. „Jediné plus vidím v tom, že když máš na pozemku takovou ruinu, nemůže si za něj prodávající účtovat tolik jako za volnou plochu. Mohl bys trvat na snížení ceny vzhledem k tomu, že budeš muset tuhle barabiznu zbourat a nechat odvézt suť.“

Jeho prohlášení ducha rozčílilo. Zbourat tenhle dům?

Jezero snů

Vždyť to může být jeho konec. Co když se jednou provždy rozplyne?

„Nic se bourat nebude,“ prohlásil Sam. „Chci vilu zachránit.“

„V tom případě hodně štěstí.“

„No jo.“ Sam si prohrábl tmavé vlasy, až mu trčely jako hřebíky. Hlasitě si povzdechl. „Zdejší půda se bezvadně hodí k založení vinice. Víím, že bych se s tím měl spokojit a považovat se za šťastného, ale tahle vila... Má něco do sebe. Jenom...“ Zavrtěl hlavou. Bylo na něm vidět odhodlání, ale taky rozčilení a rozpaky.

Duch i Sam čekali, že se tomu Alex vysměje. Jenže ten místo toho prošel obývánkem a postavil se k oknu zatlučenému deskou. Zatáhl za starou dřevotřísku a ta hned povolila. Jen malinko zaskřípala na protest. Spolu s čerstvým vzduchem do místnosti proniklo sluneční světlo a v něm zavířila zlatavá smítka prachu.

„O ztracených případech taky něco víím,“ prohlásil kysele Alex. „A to nemluvím o viktoriánských domech.“

„Fakticky?“

„Jasně. Náročná na údržbu, velké tepelné ztráty, toxické materiály... Jak by tohle mohl člověk nemilovat?“

Sam se usmál. „Kdybys byl na mém místě, co bys udělal?“

„Rozběhl bych se odtud opačným směrem, co by mi nohy stačily. Ale protože zřejmě chceš tohle místo koupit, radím ti, abys zapomněl na obyčejnou hypotéku. Po-

Lisa Kleypas

třebuješ mít za zády solventního investora. Jinak tě úroky a daně zničí.“

„Nevíš o někom?“

„Možná jo. Ale dřív než začneme o něčem jednat, podívej se na to reálně. Opravy tě budou stát nejmíň dvě stě padesát tisíců. A nemysli si, že ti budu dodávat materiál a práci dělat zadarmo. Mám velké plány s tou parcelou u Jezera snů, takže nebudu vědět, kam samou radostí dřív skočit.“

„Věř mi, Ale, že jsem s tvou pomocí nikdy nepočítal, ani jsem od tebe nic nechtěl,“ prohlásil suše Sam. „Na to tě až moc dobře znám.“

Ve vzduchu se vznášelo napětí. Bratři se měli rádi, a zároveň jako by spolu soupeřili, tak jak to často bývá u sourozenců z nefunkčních rodin. Ducha zaskočil neznámý pocit, ze kterého mrazilo. Kdyby měl tělo, určitě by se otřásl. Takové zoufalství, jaké bylo cítit z Alexe Nolana, nikdy nezažil, přestože nekonečná léta své podivné existence trávil úplně sám.

Kousek od něho poodstoupil, ale před nepříjemným pocitem nebylo úniku. „Takhle mizerně ti je?“ zeptal se hubeného muže. Upřímně ho litoval. Udivilo ho, že se oslovený letmo podíval přes rameno jeho směrem. „Slyšíš mě?“ pokračoval duch a Alexe obešel. „Slyšíš můj hlas?“

Alex neodpověděl, jen krátce zavrtěl hlavou, jako by se probíral ze zamyšlení. „Pošlu ti sem nějakého odborníka,“

Jezero snů

povzdechl si nakonec. „Grátis. Tahle barabizna tě beztak vyjde draho. Podle mě nemáš ponětí, do čeho se pouštíš.“

.....

Než se duch setkal s Alexem podruhé, uplynuly dva roky. Během té doby se Sam stal jakýmsi kukátkem, pomocí kterého duch pozoroval okolní svět. I když pořád nebyl schopný vilu opustit, za Samem přicházeli přátelé, dělníci z vinice a spousta různých řemeslníků.

Aspoň jedenkrát do měsíce se objevil Samův starší bratr Mark a přes víkend mu pomáhal. Jednou srovnali křivou podlahu, jindy zrenovovali starobylou vanu na lvích tlapách. Po celou dobu do sebe dobromyslně ryli a špičkovali se. Tyhle návštěvy ducha ohromně bavily.

Stále častěji se rozpomínal na události ze svého života. Vzpomínky skládal k sobě jako poztráčené korálky. Vzpomněl si, že míval rád velké jazzové kapely, komiksové hrdiny a letadla. Rád poslouchal rádio. Sice nic z toho nedávalo jako celek moc velký smysl, ale to určitě časem přijde.

Mark Nolan byl spolehlivý a se všemi dobře vycházel. Duch by s ním rád kamarádil, kdyby to šlo. Mark vlastnil pražírnu kávy, a tak při každé návštěvě tento nápoj osobně připravil. Dokázal vypít plnou konvici. Zatímco pečlivě odměřoval zrna, která umele, duch vzpomínal na osvěžující chuť kávy. Stačilo přidat trochu hnědého cukru a smetany a proměnila se v tekutý samet.

Lisa Kleypas

Z rozhovorů obou sourozenců vyplývalo, že jejich rodiče byli alkoholici. Jizvy, které zanechali na duši svých dětí – tři synů a dcery jménem Victoria –, byly neviditelné, zato hluboké. Otec s matkou jsou sice dávno po smrti, ale sourozenci se spolu moc nestýkají, jako by si nechtěli připomínat společnou minulost.

Ironií osudu to byl právě odměřený Alex, kdo se jako jediný z nich oženil. Spolu se svou manželkou Darcy bydlel v nedalekém Roche Harboru. Victoria se stala svobodnou matkou a usadila se v Seattlu. Sam a Mark byli pevně rozhodnutí zůstat starými mládenci. Sam byl skálopevně přesvědčený, že žádná ženská nestojí za to, aby se kvůli ní usadil. Když se mu zdálo, že vztah, který právě prožívá, začíná být příliš vážný, nemilosrdně ho ukončil a nikdy se za ním neohlédl.

Jednou se Markovi svěřil, že se rozešel se ženou, která chtěla jejich známost posunout na vyšší level. „Co je to vyšší level?“ zeptal se tehdy Mark.

„Sám nevím. Radši jsem se s ní rozloučil dřív, než jsem dostal šanci to zjistit.“ Seděli na přední verandě a odstraňovali starý nátěr ze starobylých sloupků, ze kterých chtěli vpředu vyrobít zábradlí. „Jsem totiž jednoúrovňovej chlap,“ pokračoval Sam. „Sex, sem tam nějaká večere, popřípadě neosobní dárek, ale žádné řeči o společné budoucnosti. Nikdy. Ani nevíš, jak se mi ulevilo, že to skončilo. Je to super ženská, ale všechen ten citový salát bych nestrávil.“

„Co je to citový salát?“ chechtal se Mark.

Jezero snů

„Však víš, čeho jsou ženské schopné. Bulí, protože mají radost. Nebo jsou smutné a zároveň se vztekají. Nechápu, jak může někdo prožívat víc pocitů najednou. Je to stejné, jako by ses snažil sledovat několik programů naráz.“

„Všiml jsem si, že taky prožíváš víc pocitů najednou.“

„Kdy?“

„Na Alexově svatbě. Když ti dva skládali svatební slib, usmíval ses skrz slzy.“

„Aha. Protože jsem si vzpomněl na jednu scénu z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*. Tu, jak Jack Nicholson podstoupil lobotomii a jeho kamarád ho ze soucitu udusil polštářem.“

„A víš, že by mi to v případě Alexe ani nevadilo? Mokrát mě to napadlo taky.“

Sam se ušklíbl, ale sranda ho rychle přešla a pokračoval: „Někdo by ho měl z toho srabu vytáhnout. Ta Darcy je fakt dáreček. Pamatuješ, jak při hostině mluvila o Alexovi jako o svém prvním manželovi?“

„Ale on je její první manžel.“

„No jo, ale nepřijde ti, že tím naznačuje, že bude nějaký druhý? Darcy bere muže jako auta – je připravená jednoho okamžitě vyměnit za atraktivnější model. Ale neleze mi do hlavy, že Alex o tom věděl, a stejně si ji vzal. Přece když už se musíš mermomocí oženit, tak si vybereš někoho solidního!“

„Vždyť není tak špatná.“

„Tak proč mám vždycky pocit, že na mě něco hraje?“

Lisa Kleypas

„Darcy není můj typ,“ prohlásil Mark, „ale spousta chlapů by ji označila za sexy kočku.“

„Ale proč si ji kvůli tomu hned brát, že?“

„Same, existuje podle tebe *nějaký* fakt dobrý důvod, proč se ženit?“

Bratr zavrtěl hlavou. „To bych se radši pořádně řízl.“

„Když vidím, jak držíš tu pilu, tak se možná brzo dočkáš,“ prorokoval potměšile Mark.

.....

O několik dní později se Alex nečekaně objevil ve vile. Od té doby, co ho duch neviděl, tento vyzábělý muž ještě víc zhubl. Lícni kosti nezdravě trčely z obličeje a oči barvy ledu rámovaly tmavé kruhy.

„Darcy požádala o rozvod,“ spustil bez úvodu, sotva ho Sam pozval dál.

Bratr se na něho znepokojeně podíval. „Proč?“

„To nevím.“

„Copak ti to neřekla?“

„Já se neptal.“

Sam vytřeštil oči. „Sakra, Ale! Tebe nezajímá, proč tě tvá žena opouští?“

„Ani ne.“

„Nemyslíš, že právě tvůj nezájem může být ten problém?“ zeptal se suše. „Třeba potřebuje manžela, kterému není úplně ukradená.“

Jezero snů

„Jeden z důvodů, proč se mi Darcy líbila, byl ten, že nebyla zvyklá patlat se v citečkách.“ Alex vrazil ruce hluboko do kapes a odklátil se do obýváku. Zaujala ho dřevěná futra, která Sam přitloukal na místo. „Chceš to dřevo rozštípat? Díry si musíš napřed předvrtat.“

Sam se na něho zahleděl. „Hele, nechceš mi s tím náhodou pomoci?“

„Jasně.“ Alex přistoupil k ponku postavenému uprostřed místnosti a vzal do ruky vrtačku. Přesvědčil se, jestli bratr vybral vhodný vrták a správně ho upnul, a zkusmo vrtačku spustil. Ozval se protivný skřípavý zvuk.

„Ložiska jsou zadřená,“ zamumlal omluvně Sam. „Chtěl jsem je promáznout, ale nebyl čas.“

„Radši je rovnou vyměň. Bude to lepší. Pak se o to postarám. Naštěstí mám v autě svoji vrtačku. Profi provedení, dvě rychlosti a brzda.“

„Super.“

S Alexovým rozvodem se vypořádali, jak mají chlapi ve zvyku. Vůbec o něm nemluvili a mlčky se pustili do práce. Alex postupoval jako profík, všechno pečlivě měřil a kontroloval.

Duchovi se jeho přístup líbil. Poctivou truhlářinu měl rád. Oceňoval, jak dřevěná futra přesně sedí. I když Sam podával na amatéra slušný výkon, nevyhnul se chybám a nedostatkům, které bylo třeba opravit. Zato Alex přesně věděl, co dělá, a bylo to vidět.

„Já zírám,“ prohlásil obdivně Sam. „Hele, asi budeš

Lisa Kleypas

muset udělat i ty druhý dveře, protože já to tak jako ty nedám, i kdybych se zbláznil.“

„Není problém.“

Nato Sam odešel na vinici, aby se poradil s dělníky, kteří pilně prořezávali a tvarovali vinnou révu. Alex pokračoval v práci. Duch se poflakoval po místnosti a v přestávkách mezi údery kladivem a vrčením elektrické pily si zpíval.

Když Alex vyplnil otvory po hřebících kytou a utěsnil spáry kolem futer, začal si sotva slyšitelně pobrukovat cosi, z čeho se postupně vyklubala melodie, kterou si zpěvoval duch.

Alex musel nějakým způsobem vycítit jeho přítomnost.

Duch ho nespouštěl z očí a pokračoval ve zpěvu.

Alex odložil kytovací pistoli a zůstal klečel. Opřel si dlaně o stehna a dál si nepřítomně broukal.

Duch se odmlčel a přistoupil blíž. „Alexi,“ oslovil zkusmo muže. Když se nedočkal odpovědi, netrpělivě vyštěkl: „*Tady jsem!*“

Alex zamrkal jako člověk, který vystoupí ze tmy na denní světlo. Podíval se přímo na ducha a jeho oči vypadaly jako dva kusy ledu.

„Ty mě vidíš?“ divil se duch.

Alex v mžiku ucouvl a skončil na zadku. Hned však popadl kladivo, které měl položené u ruky. Napřáhl se, jako by chtěl ducha praštit, a zavrčel: „Kdo sakra jsi?“

Dvě

Neznámý civěl na Alexe se stejným úžasem jako on na něho.

„Kdo jsi?“ opakoval Alex.

„Sám nevím,“ přiznal zdráhavě muž, který na něho bez mrknutí zíral.

Chtěl ještě něco říct, ale pak *zablikal*, jako když má televizní kanál slabý signál – a zmizel.

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Na jednom z oken přistála včela a točila se dokola.

Alex položil kladivo a unaveně si povzdechl. Promnul si oči, které měl po nočním nasávání opuchlé a bolavé. Mám halucinace, pomyslel si. Tohle jsou choré výplody mého vychlastaného mozku.

Touha po alkoholu byla tak silná, že ho krátce napadlo odejít do kuchyně a prohrabat špajz. Jenže Sam na kořalky není, takže by tam našel leda tak víno.

Lisa Kleypas

A ještě není ani poledne. Před polednem nikdy nepije.

„Hej,“ ozval se ze dveří Samův hlas. Zvláště se na bratra podíval. „Myslel jsem, žeš něco říkal.“

Bolest v Alexových spáncích tepala ve stejném rytmu jako jeho srdce. Trochu se mu zvedal žaludek. „Ti kluci, co je zaměstnáváš na vinohradu... Nemá náhodou jeden z nich krátké černé vlasy a retro leteckou bundu?“

„Brian je sice tmavovlasý, ale nosí delší háro. V letecké bundě jsem ho nikdy neviděl. Proč?“

Alex se zvedl a přešel k oknu. Ťukl do sítě a včela s rozčileným bzukotem odlétla.

„Jsi v pohodě?“ slyšel, jak se ho Sam ptá.

„Jo.“

„Protože kdyby sis chtěl o něčem promluvit...“

„Ne.“

„Fajn,“ broukl Sam záměrně lhostejně a to Alexe popuzovalo. Darcy na něho totiž často mluvila podobným tónem – jako by kolem něho musela chodit po špičkách.

„Dodělám to a mizím.“ Alex zamířil k ponku, aby odměřil kus lišty.

„Dobře.“ Sam otálel na prahu. „Ale..., nepiješ náhodou?“

„Piju, ale ne dost,“ odpověděl bratr s děsivou upřímností.

„Myslíš...“

„Přestaň s tím kázáním, Same.“

„Tak jo.“

Jezero snů

Sam na něho zíral a ani neskrýval znepokojení. Alex věděl, že by neměl být naštvaný. Bratr má jenom starost. Jenže on na takové projevy reaguje úplně jinak než většina lidí. Nutí ho utéct a uzavřít se. Buď ho lidi budou brát takového, jaký je, nebo mají smůlu. Jiný už nebude.

Schválně nedával nic najevo a mlčel. I když jsou bratři, v podstatě jeden o druhém nic neví, a Alex bude rád, když to tak zůstane.

.....

Sotva Sam odešel, duch opět obrátil pozornost k Alexovi.

V okamžiku, kdy se na sebe dívali, ducha šokovalo, že dokázal s Alexem navázat spojení. Dokonce cítil to, co on: hořkost, chuť zpít se do němoty i děsnou osamělost a touhu, kterou nedokázalo nic uspokojit. Ne že by něco z toho duch sám prožíval, spíš se uměl těmito pocity probírat, jako když si člověk v obchodě prohlíží knížky. Síla jeho vnímavosti ho děsila. Chtěl se jí zbavit.

Zřejmě se znovu stal neviditelným.

Černovlasý muž v letecké bundě. *Takhle vypadám? Tohle Alex viděl? Připomínám ti někoho, koho znáš? Třeba člověka ze starých fotografií? Pomoz mi zjistit, kdo jsem.*

Bezmocně sledoval, jak Alex nasazuje dveře. Každý úder kladiva doprovázela ozvěna. Duch postával vedle Alexe. Cítil, že je spojuje křehké, ale hmatatelné pouto.

Lisa Kleypas

Náhle měl dojem, že se v mladém muži cosi hroutí. Nebál by se to nazvat rozpadem duše, která nikdy nedostala šanci se projevit. Nikdo se o jeho duši pořádně nestaral, nevložil do ní dost laskavosti nebo naděje. I když by se Alex určitě bez spojení s duchem obešel – a řekněme si to na rovinu, duch ho ve skutečnosti *pronásleduje* –, nemají na vybranou.

Alex srovnal Samovo nářadí a vzal si vrtačku, která potřebovala opravit. Když odcházel, duch ho doprovodil až na práh vchodových dveří.

Alex vstoupil na přední verandu. Duch zaváhal, ale pak to zkusil taky. Tentokrát neměl pocit, že se rozpadá, žádná ztráta vědomí se nekonala. Místo toho dokázal Alexe následovat.

Ven.

.....

Alex krácel po příjezdové cestě k zaparkovanému autu. Pocítil protivnou netrpělivost, ale nevěděl, kde se v něm bere. Smysly měl nepříjemně zbystřené. Paprsky slunce ho oslňovaly a z vůně fialek a čerstvě posekané trávy se mu zvedal žaludek. Šel se svěšenou hlavou a díval se pod nohy, když vtom si všiml něčeho divného. Nějaký optický klam způsobil, že se od jeho nohou táhly dva stíny. Zarazil se a sledoval dvě siluety. Je možné, aby se jedna malinko pohnula, zatímco druhá zůstala stát?

Jezero snů

Přinutil se znovu vykročit. Jde to s ním z kopce. Má halucinace a nahlas si povídá s přízraky. Brzy skončí pod zámek v blázinci. Však Darcy už si najde nějaký důvod, proč ho nechat zavřít do cvokhausu. Nebo bráchové, když už jsme u toho.

Přinutil se myslet na návrat domů. Darcy odjela do Seattlu, aby se tam poohlédla po novém bydlení, a to znamená, že je dům prázdný. Alespoň se může v klidu ztřískat. To zní dobře. Natolik dobře, že se mu ruka s klíči od auta nedočkavě zachvěla.

Sotva usedl do svého BMW, na sedadlo spolujezdce vklouzl stín. Společně se rozjeli domů.

Tři

Byla to ironie: po mnoha letech, kdy marně toužil uniknout z vily v Duhové ulici, stačilo několik týdnů strávených ve společnosti Alexe Nolana, a duch by se nejradši vrátil zpátky.

Jenže brzy zjistil, že jeho možnosti pohybu jsou omezené. Znovu se ocitl v neviditelném vězení. Byl s Alexem pevně spoutaný. Mohl odejít do vedlejší místnosti anebo se od něho vzdálit na pár metrů, ale tím to končilo. Kdykoliv Alex opouštěl svůj ultramoderní dům v Roche Harboru, nevědomky ducha vlekl s sebou jako balonek na provázku – nebo spíš jako bezmocnou rybu na udici.

Alex se líbil ženám. Přitahoval je svým temným kouzlem drsnáka, ale on je nebral na vědomí a byly mu v podstatě fuk. Jeho sexuální potřeby sem tam uspokojila Darcy. Přestože se odstěhovala do Seattlu a dohodli se na rozvo-

Jezero snů

du, občas ho přijela navštívit. Většinou se napřed s gusem pohádali, vyčetli si první poslední a pak si to rozdali v posteli. Nic jiného je k sobě netáhlo. Kdykoliv se na sebe vrhli, duch se prozíravě odklidil do nejvzdálenější místnosti v domě a pokoušel se ignorovat Darcyino divoké sténání.

Darcy byla krásná žena s černými rovnými vlasy, štíhlá jako chrt. Sálalo z ní obrovské sebevědomí. Z toho důvodu ji duch nemohl litovat, přestože si všiml jistých známek zranitelnosti. Kolem očí a úst se jí začaly objevovat drobné vrásky, svědčící o probdělých nocích, a smích jí nešel příliš od srdce, protože se z jejího manželství stala trapná fraška.

Duch doprovázel Alexe na staveniště, kde vyrůstal jeho nejnovější developerský projekt, kterému říkal kapesní čtvrť. Lidi nemuseli mít Alexe přímo v lásce, ale vážili si jeho práce. Vědělo se o něm, že je na jeho firmu spoleh, dodržuje termíny a stejný přístup vyžaduje i od svých subdodavatelů.

Na druhou stranu obyvatelům ostrova neušlo, že Alex moc pije, zato málo spí, a to se na něm nakonec podepíše. Nebude to dlouho trvat a jeho zdraví dopadne stejně špatně jako manželství. Duch pevně doufal, že nebude muset být při tom.

V Alexově blízkosti si připadal jako v pasti a nemohl se dočkat, až znovu navštíví vilu, kde se odehrávaly velké změny.

Několik dní po tom, co duch opustil Duhovou ulici, uprostřed noci zazvonil telefon. Duch, který nikdy nespal,

Lisa Kleypas

pospíchal do Alexova pokoje, kde na nočním stolku svítila lampička.

Alex si promnul oči a ozval se hlasem ochraptělým spánkem: „Same? Co se děje?“

Pak se zaposlouchal. Jeho výraz se nezměnil, zato hrozivě zbledl. Musel dvakrát polknout, než se dokázal zeptat: „Fakticky?“

Jak rozhovor pokračoval, duch vyrozuměl, že Victoria, sestra bratrů Nolanových, měla nehodu. Na místě zemřela. Protože se nikdy nevdala a nikomu neřekla, kdo je otcem její dcery, šestiletá Holly osiřela.

Alex ukončil hovor a tupě zíral do zdi. Neuronil ani slzu.

Duch byl v šoku a cítil lítost, přestože se s Victorií nikdy nesetkal. Zemřela mladá, a to je kruté. Nespravedlivé. Kéž by mohl plakat a tím si ulevit. Jenže duše bez těla si nemůže tenhle přepych dopřát.

Stejně jako Alex Nolan. Aspoň to tak vypadá.

.....

Po Victoriině tragické smrti došlo k zásadní změně. Mark dostal do pěstounské péče její dceru Holly a spolu s ní se přestěhoval k Samovi. Všichni tři teď žijí ve vile v Duhové ulici.

Před příchodem malé holčičky atmosféra v domě nejvíc připomínala fotbalovou šatnu. Pralo se jedině tehdy, když už doopravdy nebylo co na sebe vzít. Jedlo se ve spě-

Jezero snů

chu a kdy se to zrovna hodilo, a v ledničce byste našli maximálně načatý kečup, hořčici, pár plechovek piva a sem tam zapomenutou umaštěnou krabici se zbytkem pizzy. K doktorovi se chodilo jenom tehdy, když člověk potřeboval pár štychů nebo defibrilátor.

Přesto se Markovi a Samovi nějakým záhadným způsobem podařilo vyhradit si v životě místo pro šestileté děvčátko a od té doby bylo všechno jinak. Dva staří mládenci, milující všechno nezdravé, začali studovat nutriční složení potravin, a pokud nedokázali vyslovit název některé suroviny, výrobek nekoupili. Naučili se nová slova jako „rachitida“ nebo „rotavirus“, a také jména přinejmenším šesti princezen anebo způsob jak pomocí burákového másla odstranit z dlouhých vlasů žvýkačku.

Brzo zjistili, že když otevřete srdce dítěti, zároveň je otevřete jiným lidem. V roce, kdy se ujali své neteře, se Mark zamiloval do rusovlasé vdovy jménem Maggie, a jeho předsudky vůči manželství se krátce nato zhroutily jako domeček z karet. V srpnu se vezmou a pak se i s Holly přestěhují do vlastního domu. Sam bude mít vilu zase jenom pro sebe.

Zdalo se, že je jen otázkou času, kdy i on přijde na to, že je načase dát šanci lásce. Jeho strach z citové závislosti se dá pochopit. Jeho rodiče, Jessica a Alan, svým čtyřem dětem názorně dokázali, že takový vztah je od počátku odsouzený ke zkáze. A když se do někoho zamiluješ, dříve nebo později tě čeká hořká sklizeň.

Lisa Kleypas

Po nechutné rozvodové bitvě se Alex a Darcy dohodli na určitých podmínkách. Ctižádostivá žena svého bývalého muže dokonale finančně vyždímala a získala většinu společného majetku včetně domu. Tou dobou došlo k propadu ekonomiky a trh s nemovitostmi se téměř zastavil. Kvůli nesplacené hypotéce banka zabavila Alexovi rozestavěné domy a poslala tím celý jeho nový projekt u Jezera snů do háje.

Alex pil jako duha a rychle se měnil ve vyhořelou trosku. Ale to mu nevadilo. Toužil po otupělosti. Bezvědomí. Hlavně nic necítit. Duch usuzoval, že přežití nejmladšího dítěte dvou alkoholiků závisí na schopnosti zachovat si od všech co největší odstup. K nikomu nic necítit a nikomu nedůvěřovat. Když nic nepotřebuješ a neprojevíš slabost, nikdo ti neublíží.

Každým dnem jako by z Alexe kousek ubyl. Jak dlouho potrvá, lámal si duch hlavu, než z něj vůbec nic nezbude?

.....

Protože všechny jeho projekty zkrachovaly, Alex trávil většinu času ve vile a pomáhal s její opravou. Do některých místností zatékalo tolik, že se musely z gruntu předělat, včetně základů podlahy. I když mu Sam chtěl za práci platit, Alex o tom nechtěl ani slyšet. Věděl, že by bratr nepochopil, proč ho tohle místo tolik zajímá. Většinou ho

Jezero snů

trápilo špatné svědomí – tedy jeho zbytek – kvůli tomu, že bratrům nenabídl pomoc s Hollyinou výchovou. Pravda je taková, že Alex není v žádném případě schopný postarat se o dítě, zato je v jeho silách vytvořit takové prostředí, v jakém se bude děvčátku pohodlně bydlet. Tohle umí, v tomhle je dobrý.

Léto bylo na vrcholu a vinaři pilně ořezávali listí z révy, aby nalévající se hrozny vystavili slunci. Alex dorazil hned ráno. Měl v plánu pracovat v podkroví. Ale nejdřív zaskočil se Samem do kuchyně, aby si dali kávu.

V místnosti zůstala slabá vůně včerejší večeře – kuřecí polévky okořeněné šalvějí. Působila jako balzám na nervy. Na pracovní desce stál starožitný zvon a pod ním byl kus bledého sýra.

„Co kdybych ti usmažil pár vajec, než se pustíš do práce?“ navrhl Sam Alexovi.

„Nemám hlad. Stačí mi kafe.“

„Fajn.“ Sam ho následoval. „Mimochodem... Ocenil bych, kdybys dnes nenadělal tolik kraválu. Je tu kamarádka, která si potřebuje odpočinout.“

„Vyříd' jí, ať si léčí kocovinu někde jinde. Musím něco zaříznout.“

„Zařízneš to později,“ prohlásil Sam. „A kocovinu si neléčí. Včera ji porazilo auto.“

Dříve než Alex stačil něco odseknout, někdo zazvonil.

„To bude nejspíš Zoë, její spolubydlící,“ prorokoval Sam. „Alexi, zkus se chovat slušně.“

Lisa Kleypas

Nato přivedl návštěvu do kuchyně a Alex okamžitě pochopil, že je v maléru. Stačil mu jediný pohled do nevinných modrých očí a jako by schytl ránu do žaludku. V tu chvíli byl ztracený. Panika a touha ho přimrazily k podlaze. „Tohle je můj brácha Alex,“ slyšel říkat Sama.

Nedokázal se odvrátit a na přátelské „ahoj“ odpověděl jen přikývnutím. Ani se nepohnul, nepodal ženě ruku. To by byla zásadní chyba.

Připadala mu jako hrdinka z filmu pro pamětníky, blondátá kráska s neposlušnými kadeřemi a vřelým úsměvem. Příroda k ní byla víc než štědrá. Tolik půvabu by snad jediná žena ani mít neměla. Přesto tu stojí nahrbená, jako by se za svou smyslounou postavu styděla.

Zoë se otočila k Samovi. „Máte nějaký podnos, kam bych mohla naskládat tyhle muffiny?“ Ukázala na plech, který přinesla. Mluvila tiše a nepatrně se zadýchávala, jako by se právě probudila po noci plné žhavého sexu.

„Bude ve skřínce vedle ledničky. Alexi, mohl by ses po něm podívat? Já zatím skočím nahoru za Lucy.“ Nato pohlédl na Zoë. „Zeptám se jí, jestli by radši chtěla být tady dole v obýváku, anebo vás mám za ní poslat nahoru.“

„Jasně.“ Žena zamířila ke skřínkám.

Vyhlídka, že tu s ní zůstane sám, třeba jen na minutu, donutila Alexe k akci.

Vykročil ke dveřím ve stejnou chvíli jako Sam. Ztišil hlas. „Mám práci a odmítám ztrácet čas žvaněním s Betty Boopovou.“

Jezero snů

Zoë ztuhla v ramenou a Sam pochopil, že nelichotivou narážku na komiksovou postavičku z třicátých let slyšela. „Alexi,“ řekl naléhavě a káravě pohlédl na bratra, „jenom jí pomoz najít ten zatracený podnos.“

Sotva za ním zapadly dveře, Alex přistoupil k Zoë, která se natahovala pro táč se skleněným poklopem, ale nemohla na něj dosáhnout. Byl moc vysoko. Postavil se za ni, ucítil její něžnou vůni a převalila se přes něj vlna syrové touhy.

„Je tamhle nahoře,“ řekla rozpačitě blondýnka a ustoupila stranou.

Beze slova podnos sundal a položil na žulový pult. Pohyboval se jako ve snu. Kdyby se přestal ovládat, jenom na vteřinu, bůhví, co by mohl udělat nebo říct.

Zoë opatrně sbírala z plechu jeden muffin po druhém a pokládala je na podnos. Do vzduchu se vznesla vůně horkých borůvek, cukru a máslové drobenky. Neušlo jí, jak se Alex zhluboka nadechl.

„Už můžete jít,“ sdělila mu ledově. „Nemusíte tu se mnou zůstat a žvanit.“

Věděl, že by se měl omluvit, ale neobtěžoval se tím. Fascinovaně sledoval, jak šikovnými prsty hbitě přemísťuje jeden moučník po druhém.

Do úst se mu nahrnuly sliny.

„Co jste do nich dala?“ podařilo se mu ze sebe dostat.

„Borůvky. Vemte si, jestli máte chuť.“

Zavrtěl hlavou a natáhl se pro kávu.

Lisa Kleypas

Zoë využila okamžiku, kdy Alex držel šálek v ruce, a na talířek mu postavila voňavý muffin. I když se zdálo, že jí zákusek hodí na hlavu anebo řekne něco hodně urážlivého, kupodivu mlčel.

Koutkem oka zahlédla, jak muffin zvedá.

Nato odešel s nezřetelným zamumláním, které si vysvětlila jako pozdrav na rozloučenou.

.....

Zamířil na přední verandu. V dlani nesl muffin bohatě posypaný máslovou drobenkou. Křehké pečivo většinou nejedl. Připadalo mu příliš suché.

Zakouzl se do bochánku a udivilo ho, jak je měkký. Sousto se přímo rozplývalo na jazyku. V cukrovém opojení poznal příjemně štiplavou chuť kandované pomerančové kůry i mírnou trpkost borůvek. Přinutil se jíst pomalu a nehltat. Jak je to dlouho, co naposled doopravdy vnímal nějakou chuť?

Když dojedl, zůstal sedět a užíval si nenadálého klidu, který pocítil. Dovolil si pomyslet na ženu v kuchyni. Modré oči, světlé vlasy, buclatý obličej s růžovou pletí, jakou mívají starožitné panenky. Vadilo mu, jak na ni nechtě zareagoval, a ještě víc ho štvalo, že rozechvění nezmizelo.

Takovéhle ženské se mu nikdy nelíbily. Nikdy je nebral vážně.

Zoë. *Zouí.*

Jezero snů

Tohle jméno nelze vyslovit bez toho, aby člověk našpulil pusku jako při polibku.

Představil si, že by za ní zašel, omluvil se za svou hrubost, okouznil ji a pozval na rande. Mohli by uspořádat piknik na jeho parcele u Jezera snů. Rozprostřel by deku pod planou jabloní. Slunce by se prodíralo skrz listí a vytvářelo na Zoěině pleti zářivé ostrůvky.

Představil si, jak ji pomalu svléká a odhaluje ladné křivky. Jak se tulí k její šíji a líbí se mu, jak je rozechvělá a stydlivě se červená.

Rozpačitě si odkašlal a energicky zavrtěl hlavou. Zhluboka se nadechl a pak znovu.

Do kuchyně se nevrátil. Vydal se do podkroví. Dá si zatraceně pozor, aby se vyhnul dalšímu setkání se Zoë Hoffmanovou. Slabost jakéhokoliv druhu si nesmí dovolit.

.....

Duch nedokázal Alexovi číst myšlenky, zato je cítil. Konečně Alex něco chce a jeho touha je tak silná, že zahušťuje vzduch jako rozvařený cukr. Byla to ta nejlidštější reakce, jakou u něho duch viděl.

Ale v okamžiku, kdy se Alex rozhodl odejít od Zoë *právě proto*, že ji chce, toho měl dost. Trpělivý byl celou věčností, a nikam to nevedlo. Nikomu to neprospělo – jemu, ani Alexovi. Nikam se nedostali. I když pořád neměl ponětí, proč je připoutaný k notorickému alkoholikovi, který

Lisa Kleypas

páchá pomalou sebevraždu, bylo mu jasné, že nějaký důvod tu být musí.

Jestli se má někdy toho blbouna zbavit, bude muset něco podniknout.

.....

Prostorné podkroví mělo šikmé stropy a malá střešní okna. Kdysi tu někdo vestavěl příčky, aby se tu lépe bydlelo, ale jejich kvalita byla mizerná a příšerně kolem nich táhlo. Alex zrovna spároval podlahu.

Posadil se na paty, aby vyměnil v pistoli tubu se silikonem. Vtom se zarazil. Na zdi se cosi pohnulo. Vypadalo to jako pokřivený stín, který se zvedl z hromady sutí a polámaného nábytku.

Už ho doprovází několik týdnů. Alex se ho pokoušel ignorovat. Dokonce se kvůli němu zpil v naději, že se z přeludu vyspí, ale nebylo před ním úniku. Poslední dobou cítil, že ze stínu sálá nepřátelství. A to znamená, že se buď zbláznil..., nebo ho pronásleduje duch.

Stín připlul blíž a Alex se lekl. Instinktivně uskočil, připravený se bránit. Bez přemýšlení mrštil po přeludu vytláčovací pistoli. Tuba se roztříštila a silikon se rozprskl na stěně.

Tmavý obrys zmizel.

Jenže Alex dál cítil jeho nevráživost. Je někde poblíž a číhá. Vyčkává. „Vím, že jsi tady,“ oslovil ho ochraptěle.

Jezero snů

„Co chceš?“ Obličej se mu orosil potem. Další nepříjemně stékal po těle. Srdce mu zběsile bušilo. „A řekni mi, jak se tě mám zbavit!“

Ticho se prohlubovalo.

Ve vzduchu poletoval zvířený prach a usazoval se jenom zvolna.

Stín se vrátil a vytvaroval se do podoby muže. Najednou vypadal jako trojrozměrná živá lidská bytost.

„Taky bych rád věděl,“ odpověděl ten podivný chlap, „jak se tě zbavit.“

Alex cítil, jak bledne. Radši si sedl na podlahu, aby sebou nepraštil.

Panebože, mně tutově hráblo!

Neuvědomil si, že svoji myšlenku vyslovil nahlas, dokud mu mladík neodpověděl:

„Nehráblo. Jsem skutečný.“

Byl vysoký, štíhlý, oblečený do odřené letecké bundy a khaki kalhot. Krátké černé vlasy měl na straně rozdělené pěšinkou. Tvářil se odhodlaně a tmavé oči si Alexe přísně měřily. Vypadal jako nějaká postava z filmu Johna Wayna. Takový ten rebel bez příčiny, který se musí naučit přijímat rozkazy.

„Nazdar,“ ucedil ledabyly ten cizí chlap.

Alex se pomalu zvedl z podlahy. Zrazovaly ho nohy. Ve spirituálnu si nikdy neliboval. Byl materialista každým coulem. Věřil pouze konkrétním věcem, o jejichž existenci se mohl přesvědčit. Všechno, co je tady na Zemi, se skládá

Lisa Kleypas

z prvků, které vznikly při velkém třesku. A to znamená, že lidé jsou vlastně oživlý hvězdný prach.

A když zemřou, nadobro zmizí.

Co je potom tohle?

Nějaká halucinace. Alex přistoupil blíž k přízraku a opatrně natáhl ruku. Projela mužovým hrudníkem jako nůž máslem a zmizela uvnitř.

„Ježíš!“ zhrozil se Alex a zase ji rychle vyškubl. Užasle si ji prohlížel a otáčel dlaní.

„Nemůžeš mi ublížit,“ konstatoval věčně muž. „Kdybys věděl, kolikrát už jsi mnou prošel...“

Alex cvičně mávl rukou. Hladce prošla duchovou paží a ramenem. „Co jsi zač?“ vysoukal ze sebe. „Anděl? Strašidlo?“

„Vidíš snad nějaká křídla?“ zeptal se sarkasticky chlap.

„Ne.“

„Takže anděl nebudu. Řekl bych, že jsem duch.“

„Proč jsi tady? Proč mě sleduješ?“

Alex cítil, jak se do něho zapíchly tmavé oči. „Nemám ponětí.“

„Nepřinášíš mi nějaký vzkaz nebo něco takového? Co třeba nějaký nedokončený úkol, se kterým ti mám pomoci?“

„Ne.“

Alex by hrozně rád věřil, že se mu to jenom zdá, jenže všechno bylo až příliš skutečné. Nepříjemně teplý a mírně zatuchlý vzduch v podkroví, citronově žluté světlo se

Jezero snů

smítky prachu, linoucí se dovnitř střešními okny, spárovací tmel, jehož vůně trochu připomínala banány. „Co kdybys mě radši nechal na pokoji?“ zeptal se po chvíli. „Šlo by to?“

Duch se na něho podrážděně podíval. „Kéž by,“ odpověděl procítěně. „Věř mi, že mě vážně nebaví sledovat, jak do sebe každý večer kopneš pět panáků Jacka Danielse. Několik měsíců umírám nudou. Nikdy bych nevěřil, že to někdy řeknu, ale když jsem tu žil se Samem, byl jsem šťastnější.“

„Tys...“ Alex se doploužil k hranici prken a ztěžka na ni dosedl. Nespouštěl ducha z očí. „Víš Sam...“

„Ne. Pokud vím, tak jsi jediný, kdo mě vidí a slyší.“

„Proč?“ vyštěkl Alex. „Proč zrovna já?“

„Věř, že jsem si tě nevybral. Věším tu už dlouho. Nepodařilo se mi odtud zmizet ani poté, co Sam tenhle dům koupil. Dost jsem se o to snažil, ale marně. Nedávno jsem zjistil, že s tebou dokážu vyjít ven, tak jsem toho využil. Zpočátku to byla úleva. Byl jsem rád, že odtud vypadnu, i když to znamenalo nehnout se od tebe ani na krok. Problém je v tom, že tě musím všude následovat, ať se mi to líbí nebo ne.“

„Přece musí existovat způsob, jak se tě zbavit,“ zamumlal Alex a promnul si obličej. „Terapie. Léky. Exorcista. Lobotomie.“

„Já si myslím...,“ spustil duch, ale vzápětí se zarazil, protože na schodech zaduněly kroky.

Lisa Kleypas

„Alexi?“ ozval se Samův tlumený hlas a vzápětí se nad schodištěm objevila jeho hlava. Bylo vidět, že se bratr mračí. Nahoře se zastavil, opřel se rukou o béžové zábradlí a zavrčel: „Co se děje?“

Alex pohlédl z bratra na ducha, který stál jen pár kroků od Sama. Byl v pokušení se Sama zeptat, jestli tu někoho vidí. Ten cizí chlap přece vypadá jako živý, tak není možné, aby si ho Sam nevšiml.

„Já bych to nedělal,“ prohlásil duch, jako by mu četl myšlenky. „Sam mě nevidí a považoval by tě za blázna. A na rovinu – vůbec se mi nelíbí představa, že s tebou tvrdnu v polstrované cele.“

Alex se podíval zpátky na Sama. „Nic,“ odpověděl na bratrovu otázku. „Proč jsi přišel?“

„Protože jsem tě slyšel.“ Podrážděně se odmlčel. „Prosil jsem tě, abys byl potichu. Pamatuješ? Moje kámoška Lucy musí odpočívat. Tak proč tu rveš jako na lesy?“

„Mluvil jsem do mobilu. Je tu špatnej signál.“

„Hele, asi bys měl jít. Lucy potřebuje ticho a klid.“

„Zrovna ti zadarmo opravuju podkroví, Same. Co kdyby ta tvoje holka šla chrnět, až odtud vypadnu?“

Bratr se na něho varovně podíval. „Včera ji srazilo auto, když jela na kole. Pro tohle bys snad mohl mít trochu pochopení. Takže dokud se bude léčit v mém domě...“

„Fajn. Triko si nesvlíkej. Odcházím.“ Alex našťavně přimhouřil oči. Žádná ženská Sama nikdy nevyvedla

Jezero snů

z míry. A když o tom tak přemýšlí, brácha nikdy nepřipustil, aby tu některá z nich přenocovala. S touhle se děje něco mimořádného.

„Ano, zamiloval se do ní,“ odpověděl duch za jeho zády.

Alex se ohlédl přes rameno a bez rozmyšlení vypálil: „Ty mi čteš myšlenky?“

„Cože?“ nechápal Sam.

Alex cítil, jak rudne. „Ale nic...“

„Odpověď zní ne,“ odsekl Sam. „A jsem rád. Protože jinak bys mě nejspíš vyděsil k smrti.“

Alex se otočil a začal si balit náradí. „Aby ses nepodělal,“ ucedil našťvaně.

Sam se chystal k odchodu, ale na schodech se zastavil. „Ještě něco... Proč je celá tahle zeď od silikonu?“

„Nová aplikační metoda,“ zavrčel Alex.

„Bezva,“ broukl Sam a odešel.

Alex pohlédl na ducha, který ho sledoval se samolibým úsměvem na rtech.

„Myšlenky sice číst neumím, ale není těžké uhodnout, co se ti honí hlavou,“ poučil ho duch. „Tedy většinou.“ Hloubavě se na Alexe zadíval. „Někdy mi připadáš dočista mimo. Jako třeba dneska. Když si vzpomenu, jak ses choval k té blondýnce...“

„To je moje věc.“

„Jo, ale já se na to musím dívat a šťve mě to. Líbila se ti. Proč sis s ní nepovídala? Co se to s tebou...?“

Lisa Kleypas

„Víc se mi líbilo, když jsi byl neviditelný.“ Alex se odvrátil. „Dej mi pokoj!“

„Co kdybych si chtěl povídat dál?“

„Žvaň si, jak je libo. Já jedu domů, kde budu chlastat, dokud nezmizíš.“

Duch pokrčil rameny a nonšalantně se opřel o stěnu. „Možná zmizíš ty,“ poznamenal a sledoval, jak Alex se škrabuje silikon z omítky.

Čtyři

„Justine,“ spustila přísně Zoë, „přestaň ujídat! Potřebuji těch zákusků aspoň dvě stovky, abych z nich mohla postavit věž.“

„Vždyť ti pomáhám,“ bránila se Justine s pusou plnou růžového moučnicku, zdobeného máslovým krémem ochuceným ostružinovým likérem. Tmavé vlasy si na vršku hlavy stáhla do culíku. V tričku, džínkách a teniskách vypadala spíš jako středoškolačka než úspěšná podnikatelka.

Zoë tázavě pohlédla do sametově hnědých očí své sestřenice. „S čím přesně?“

„S kontrolou kvality. Musím se přesvědčit, že zákusky splní vysoké nároky svatebních hostů.“

Zoë se kysele zazubila. Hliníkovým válečkem rozválela plát ostře růžového fondánu. „Jaké tedy jsou?“

„Příšerné. Můžu si vzít ještě jeden? Prosím!“

„Ne.“

Lisa Kleypas

„Dobře. V tom případě ti povím pravdu. Kdybych si mohla vybrat mezi tímhle zákusem a možností vyspat se s Ryanem Goslingem nebo Jonem Hammem, kteří by se o mě samozřejmě porvali, vybrala bych si tvůj moučník.“

„Ještě jsem neskončila,“ hlásila Zoë. „Chci je ozdobit tímhle fondánem, růžičkami, zelenými lístky a kapkami rosy vyrobenými z průzračného cukru.“

„Holka, ty jsi cukrářský génius.“

„Já vím,“ odpověděla vesele Zoë. Jakmile fondán získal správnou tloušťku, každý zákusek jím potáhla. Okraje ořízla špachtlí. V Justinině penzionu pracovala déle než dva roky a zvládala nákupy i vaření, zatímco její sestřenice se starala o obchodní stránku podnikání. Po krachu Zoëina sice krátkého, zato totálně zpackaného manželství okamžitě přišla s nabídkou, aby jí pomohla vést penzion. Zoë, která se dlouho nedokázala z otřesného zážitku vzpamatovat, nejdřív váhala.

„Řekni ano, a nikdy toho nebudeš litovat,“ přesvědčovala ji Justine. „Bude tě to bavit. Sestavíš jídelničky a navaříš..., o papíry se postarám já.“

Zoë si dál nebyla jistá. „Po tom, čím jsem právě prošla, se bojím jakéhokoliv *závazku*. Ať je nabídka sebelákavější.“

„Jenže tentokrát bys měla závazky ke mně,“ vyhrkla nadšeně Justine. „Své nejoblíbenější sestřenici.“

Zoë se zdržela komentáře, že technicky vzato jsou sestřenice z druhého kolena a v dětství Justine rozhod-

Jezero snů

ně nepatřila mezi její oblíbence. Když byly malé, Zoë se o rok mladší Justine dokonce bála. Mohla za to její odvaha a mnohem vyšší sebevědomí.

Ale jednu věc měly společnou – obě jsou jedináčci vychovaní jen jedním rodičem. O Justine se starala matka, o Zoë otec.

„Utekl tvůj táta z domu?“ zeptala se Zoë sestřenice.

„Co blázníš! Rodiče z domu neutíkají.“

„Moje máma jo.“ Zoë těšilo, že co se znalostí života týče, má nad Justine mírně navrch. „Ani si na ni nepamatuju. Táta povídal, že mě přivedla domů, pak někam odešla a už se nikdy nevrátila.“

„Třeba se ztratila,“ navrhla Justine.

„To ne. Nechala dopis na rozloučenou. Kam zmizel tvůj otec?“

„Do nebe. Je z něj anděl a má velká stříbrná křídla.“

„Podle babičky andělé křídla nemají.“

„Jasně že mají!“ naježila se Justine. „Musí je mít, jinak by z nebe přece spadli. Tam nahoře není žádná podlaha.“

Když chodila Zoë do třetí třídy, přestěhoval ji otec k babičce do Everettu, a tak se s Justine několik let neviděla. Tehdy si posílaly jen přání k narozeninám a pohlednice z prázdnin. Po absolvování kulinářského institutu se Zoë provdala za Chrise Kellyho, svého nejlepšího kamaráda ze střední. V tu dobu ji úplně pohltila práce zástupkyně šéfkuchaře v jedné restauraci v Seattlu. Justine v té době budovala penzion U Malířů, a tak kontakt úplně přerušily.

Lisa Kleypas

Asi o rok později Chris zažádal o rozvod a Justine se stala pro Zoë nečekaným zdrojem útěchy a podpory. Nabídl sestřenicí, že se může přestěhovat do Friday Harboru a začít znovu. Pokušení bylo velké, ale spolupráci s paličatou sestřenicí si Zoë nedovedla představit. Rozdělení rolí naštěstí vyšlo – každá se věnuje tomu, v čem je nejlepší. Hádají se málo, a když už se spolu chytanou, Zoë zatvrzele mlčí, čímž nad uštěkanou Justine většinou zvítězí.

Penzion U Malířů stojí dvě minuty chůze od centra Friday Harboru a přístaviště trajektu. Předchozí majitel nechal dům přestavět na penzion, který ale nevynášel, a tak ho Justine prodal za nejnižší možnou cenu. Justine hotýlek přejmenovala a zařídila v uměleckém duchu. Každý z dvanácti pokojů je věnován jinému malíři. U van Gogha například vládnu živé barvy, nechybí nábytek ve stylu francouzského venkova a přehoz s motivem slunečnic. Pokoj Jacksona Pollocka je zařízen velmi moderně a na stěnách visí reprodukce plně jasných barev. Aby Justine hostům přiblížila, jak vypadá malířův slavný „drip painting“, pověsila kolem sprchy závěs z průhledného plastu, který pocákala akrylovými barvami.

Justine a Zoë se dělily o dvoupokojový domek stojící za hlavní budovou. Stěží zabíral plochu dvou set metrů čtverečních. Měl jedinou koupelnu a miniaturní kuchyň. Což nevadilo, protože většinu času stejně trávily v penzionu, kde byla kuchyň naopak prostorná a moderní. Ale k Justině zlosti se Zoë nepřistěhovala sama. Vzala si

Jezero snů

s sebou svého společníka, bílého perského kocoura jménem Byron. Byl samozřejmě trochu rozmazlený, ale nebál se projevit náklonnost a choval se vzorně. Jediným kazem na Byronově kráse byl jeho negativní vztah k mužům. Znervózňovali ho, což Zoë naprosto chápala. Na ni působili stejně.

V průběhu let si penzion U Malířů oblíbili místní lidé i turisté. Justine a Zoë pro ně každý měsíc pořádaly zajímavé akce, včetně kurzů vaření a originálního večírku zvaného „tiché čtení“. Kromě toho organizovaly svatby a recepce. „Zítřka se tu budou ženit čerti,“ okomentovala Justine v soukromí událost, která se odehraje následujícího dne. Matka nevěsty je podle ní ještě větší příšera než samotná hlavní aktérka. „A pak tu máme celou sbírku hororových týpků ve vedlejších rolích – děsivé družičky, strašidelného ženicha a přízračného otce,“ stěžovala si. „Tohle je ta nejhorší banda, jakou jsem kdy viděla. Asi bychom měly na dnešní zkušební večeři přizvat psychiatra a udělat z ní velkou skupinovou terapii.“

„Asi skončí tím, že po sobě začnou házet tyhle dortíky,“ prorokovala Zoë.

„Kéž bys měla pravdu. Páni! Stála bych uprostřed s otevřenou pusou.“ Justine slízla z konečků prstů poslední zbytek ostružinového krému. „Ráno jsi byla za Lucy, že? Jak je na tom?“

„Skvěle. Je o ni vzorně postaráno. Bere prášky proti bolesti a Sam kolem ní oddaně poletuje, aby jí nic nechybělo.“

Lisa Kleypas

„Věděla jsem, že to bude fungovat,“ pochvalovala si Justine.

Kamarádka Lucy, povoláním umělecká sklářka, bydlela v jejich penzionu od doby, kdy se s ní rozešel přítel. Včera Lucy srazilo auto a ošklivě jí poranilo nohu. S ohledem na chystanou svatbu Justine věděla, že není v jejích ani v Zoěiných silách se o kamarádku postarat. Proto přemluvila Sama, aby Lucy vzal k sobě.

„Však jsem Samovi řekla, jak si jeho pomoci vážíme,“ přikývla Zoë. „Je to od něho moc hezké, když uvážíme, že si spolu vyšli jenom párkrát.“

„Ale zamilovaní jsou až po uši. Jenom to zatím nevědí.“

Zoë, která zrovna potahovala fondánem další zákusek, se zarazila. „A jak to víš ty, když oni dva ne?“

„Měla bys včera vidět Sama. Starostmi úplně šlehl a Lucy byla ráda, že se v nemocnici objevil. Chvíli to vypadalo, že mají oči jenom jeden pro druhého.“

Zoë dál zdobila dortíky a vzpomínala na Sama Nolana. Pamatovala si ho ze základní školy. Byl hubený a praštěný. Nikdo by netipoval, že z něho vyroste statný a pohledný chlap. Má v sobě něco z rošťáka a sálá z něho neuvěřitelná energie. Možná je Sam přesně to, co teď Lucy nejvíc potřebuje, když s ní tak hnusně zametl její snoubenec.

„Tak, a teď když už Lucy někoho má,“ prohlásila Justine, „musíme najít chlapa pro tebe.“

„Kdepak, nemusíme,“ opáčila neoblomně Zoë. „Pořád ti opakuju, že na další vztah nejsem připravená.“

Jezero snů

„Rozvedená jsi už několik let a žiješ jako jeptiška. Jako bys nevěděla, že sex prospívá zdraví. Odbourává stres, zlepšuje krevní oběh, snižuje riziko rakoviny prostaty a kromě toho...“

„Rakovina prostaty mi nehrozí. Nejdřív bych nějakou musela mít.“

„Já vím. Ale dovedeš si představit, jak moc bys nějakému chudákovi pomohla s prevencí?“

Zoë se potutelně usmála. Na její ostýchavost a občasné pochybnosti o sobě samé neexistuje lepší protilátka než Justine. Připomíná svěží a chladný zářijový vítr, který zažene úmorné letní vedro a přinutí vás myslet na jablka, vlněné svetry a nutnost zasadit cibulky tulipánů.

Než se pustila do rozvalování dalšího plátu fondánu, Zoë si nalila kávu a řekla Justine o ranním telefonátu. Včera její babičku, která žije v domě s pečovatelskou službou, odvezli do nemocnice. Stěžovala si, že necítí levou paži a nohu, a zdála se dezorientovaná. Ukázalo se, že prodělala slabý záchvat mozkové mrtvice, ale lékař byl přesvědčený o tom, že po nezbytné fyzioterapii bude téměř stejně pohyblivá jako dřív.

„Jenže vyšetření mozku pak ukázalo, že tahle mini mrtvička nebyla první,“ pokračovala Zoë, „říká se tomu... Ježíši, nemůžu si na ten výraz vzpomenout... Ale v podstatě jde o to, že se u babičky rozvíjí vaskulární demence.“

„A sakra.“ Justine položila sestřenici ruku na záda. „To

Lisa Kleypas

je mi líto. Vaskulární demence. To je nějaký druh Alzheimerova?“

„Ne, ale je to hodně podobné. Zhoršení stavu probíhá po skocích. Každá z malých cévních příhod tě připraví o některou z tvých schopností. Pak nastane období klidu. Jenže potom přijde další záchvat...“ Zoë se odmlčela a zamrkala, aby se zbavila slz. „A nakonec velká ataka a... bude po trápení.“

Justine se zamračila. „Když tu Emma byla o Vánocích, nic jí nechybělo. Vůbec nevypadala na svůj věk. Kolik jí vlastně je? Devadesát?“

„Osmdesát sedm.“

„Potřebuješ za ní odjet?“ zeptala se tiše Justine.

„Ano. Ale až zítra. Po hostině.“

„Ne. Myslela jsem hned.“

„Čeká tu na mě dvaasedmdesát zákusků, které musím potáhnout fondánem.“

„Ukaž mi, jak to děláš, a já se do toho pustím.“

„Sama nevíš, kam dřív skočit.“ Zoë pocítila, jak je vděčná této mladé ženě, na kterou se dalo v těžkých časech vždycky spolehnout. „Jenže ono to není tak snadné, jak to vypadá. Skončila bys s hromadou růžových koulí.“

„V tom případě bych je položila na stůl před ženicha,“ odpověděla Justine.

Zoë vyprskla smíchy a pak si povzdechla. „Ne ne, do Everettu pojedou až po svatbě.“ Zaváhala, než dodala: „Mám domluvenou schůzku se sociální pracovníci, která

Jezero snů

se o Emmu stará. Pomůže mi najít nějaké zařízení, na které babičce vystačí zdravotní pojistka. Řekne mi, co všechno bude Emma potřebovat a jaké jsou možnosti. Takže budu pryč několik dní.“

„Vezmi si tolik volna, kolik potřebuješ.“ Soucitně se na ni podívala. „Myslíš, že se na ni přijede podívat tvůj táta?“

„Doufám, že ne.“ Zoë svého otce roky neviděla. Sem tam si poslali krátký e-mail nebo si zavolali, a pokud věděla, s Emmou se nestýká vůbec. „Jenom bychom byli celí rozpačití a ničemu by to neprospělo.“

„Chudinko moje. Mrzí mě, žeš nikdy v životě nepoznala mužského, na kterého by ses mohla spolehnout.“

„Chlap je právě teď to poslední, na co myslím. S výjimkou Byrona, samozřejmě. Což mi připomíná... Postaráš se o něj, až budu pryč?“

„No jasně.“ Justine se zamračila. „Dám mu nažrat a napít, ale žádné rozmazlování, kartáčování, speciální oblečky nebo kočičí masáž.“

„Úplně stačí, když ho večer trochu podrbeš,“ bránila Zoë kocourovo pohodlí. „Líp se mu pak odpočívá.“

„Zoë, záda nemasíruju ani svému chlapcovi, takže se ta tvoje chlupatá potvora bude muset se svými mindráky vypořádat sama.“

Pět

.....

Ze záznamníku se ozýval Darcyin podrážděný hlas. Vzkaz namluvila v devět dopoledne. Ostrý tón Alexe přinutil vylézt z postele, natáhnout si tepláky a dovrávorat do kuchyně.

„...ráda bych věděla, jestli už sis našel nějaké bydlení,“ štekala Darcy. „Čas běží. Příští týden budu dům ukazovat potenciálním zájemcům, takže do té doby musíš vypadnout. Ráda bych ho prodala nejpozději do Dne práce. Jestli ho chceš ode mě odkoupit, zavolej do realitky...“

„Přece nebudu za tenhle barák platit dvakrát,“ zavrčel Alex a zbytek vzkazu už neposlouchal. Zapnul kávovar a čekal, až se nažhaví. Přimhouřenýma očima spatřil ducha, jak stojí u kuchyňského ostrůvku, dlaněmi se opírá o žulovou desku a nepokrytě na něho civí.

„Nazdar.“

Alex neodpověděl.

Jezero snů

Včera večer si pustil televizi a usadil se na gauči s lahví Jacka Danielse. Duch se uvelebil v křesle. „Ty už se ani neobtěžuješ se skleničkou?“ zeptal se jízlivě.

Alex ho ignoroval. Zvedl lahev ke rtům a dál upřeně zíral na obrazovku. Duch poslušně zmlkl, ale... zůstal s ním, dokud Alex neodpadl.

A ráno je tu zas.

Všiml si, že kávovar už má správnou teplotu, a tak stiskl tlačítko. Vzápětí se rozječel automatický mlýnek. V přístroji to zarachotilo, zaškrundalo, cvaklo a do hrnku natekla dvojitá dávka espresa. Alex je vypil několika doušky a prázdný šálek postavil do dřezu.

Pak se odevzdaně otočil k duchovi. Nemá cenu ho přehlížet, protože se nezdá, že by chtěl někam zmizet. A i když je to zvláštní, Alexovi se nějakým záhadným způsobem dařilo vycítit duchovu náladu. Měl v sobě unavenou trpělivost člověka, který byl hrozně dlouho sám. I když Alex soucitem nikdy nepřetékal, nemohl si pomoci, ale malinko s duchem sympatizoval.

„Máš nějaké jméno?“ zeptal se po chvíli.

„Určitě jsem nějaké měl, ale nemůžu si vzpomenout.“

„Co ta letecká bunda?“

„Nemám ponětí,“ přiznal duch. „Jsou na ní někde značky letky? Nebo jmenovka?“

Alex zavrtěl hlavou. „Vypadá jako stará á dvojka se dvěma velkými kapsami s klopami. Ty ji nevidíš?“

„Vidíš mě jenom ty.“

Lisa Kleypas

„To mám ale štěstí!“ Alex se na něho kysele podíval. „Poslouchej... Nemůžu fungovat, když za mnou všude lezeš. Měl by ses radši zase zneviditelnit.“

„Nechci být neviditelný, chci být volný.“

„Tak to jsme dva.“

„Možná kdybys mi pomohl zjistit, kdo jsem... Kdo jsem *byl*... Třeba bych pochopil, jak z toho ven. Možná by se mi potom podařilo od tebe odtrhnout.“

„*Třeba a možná* mi nestačí.“

„Víc ti nabídnout nemůžu.“ Duch začal přecházet po místnosti. „Občas si na něco vzpomenu. Na útržky svého života.“ Zůstal stát u okna a zahleděl se na klidné modré vody Roche Harboru. „Nevím, jak to popsat... Že existuju, jsem si poprvé uvědomil ve vile v Duhové ulici. Myslím, že můj předchozí život je s tím domem nějak spojený. Pořád je tam spousta starých krámů, hlavně v podkroví. Třeba by stálo za to poohlédnout se po něčem, co by mi napovědělo.“

„Proč jsi to neudělal?“

„Protože na to bych potřeboval skutečné tělo,“ ucedil duch. Každé jeho slovo znělo uštěpačně. „Nedokážu otevřít dveře nebo odsunout kus nábytku. Čarovat neumím.“ Teatrálně zahýbal nataženými prsty. „Můžu jen sledovat, jak si jiní ničí svoje životy.“ Odmlčel se. „Stejně musíte to harampádí vyklidit.“

„Sam si s tím poradí. Je to jeho barák.“

„Jenže s ním si nemůžu promluvit. Neslyší mě. Mohl